

ภาษาในอินเดีย

ความกว้างใหญ่ไพศาลทั้งในพื้นที่และจำนวนประชากรของอินเดีย มักจะเป็นมูลเหตุให้มีผู้ยกทราบบรรยากาศของภาษาที่ใช้ในประเทศนั้นกันอยู่เนือง ๆ โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่จะเดินทางไปในประเทศอินเดีย ไม่ว่าจะเป็นด้วยเรื่องของการธุรกิจหรือเรื่องอื่นใดก็ตาม มักจะเกิดความงงงวยในเมื่อได้ประสบพบเห็นว่า ชาวอินเดียมีภาษาที่ใช้พูดใช้เขียนกันมากมาย ทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องผ่านไปถึงเขตสุดของอินเดีย ไม่ว่าจะเป็นในด้านทิศเหนือ ใต้ ตะวันออก หรือตะวันตกก็ตาม มีคนพูดว่า ผิวพรรณตลอดจนรูปร่างหน้าตาของชาวอินเดียซึ่งอาศัยอยู่ในภาคต่าง ๆ มีหลายแบบ หลายลักษณะมากเท่าใด ภาษาที่ใช้พูดกันในอินเดียซึ่งมีประชากรประมาณ 750 ล้าน* ก็จะมีมากเท่านั้น นอกจากภาษาที่พูดแตกต่างกันแล้ว แม้อักษรหรือตัวหนังสือที่ใช้เขียนก็ยังแตกต่างกันด้วย ในเรื่องนี้อินเดียจะไม่สะดวกเหมือนจีน เพราะจีนนั้นแม้จะกว้างใหญ่ไพศาลและมีประชากรมากกว่าอินเดีย แต่ก็ใช้ตัวหนังสือเหมือนกันหมดทั่วประเทศ คนจีนจากภาคต่าง ๆ ของประเทศจีนนั้น แม้จะมีได้เรียนพูดภาษากลาง คือภาษาปักกิ่ง (ในปัจจุบันเขียนเป็น BEIJING) แต่ก็สามารถสื่อสารเข้าใจความหมายกันได้ด้วยการใช้อักษรหรือเขียนเป็นตัวหนังสือ

ในเรื่องของภาษานี้ รัฐธรรมนูญของอินเดียได้ตราไว้ว่า อินเดียมีภาษาที่ใช้เป็นทางการอยู่ 15 ภาษา แต่ละภาษามีอักษรของตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่ถือกำเนิดจากอักษรเทวนาครี ภาษาเหล่านี้ได้แก่

1. อัสสัม (ASSAMESE)	2. เบ็งกาลี (BENGALI)
3. กุจราตี (GUJARATI)	4. ฮินดี (HINDI)
5. กันนาดา (KANNADA)	6. กัศมีรี (KASHMIRI)
7. มละยาละมัม (MALAYALAM)	8. มาราฐี (MARATHI)
9. โอริยา (ORIYA)	10. ปัญจาบี (PUNJABI)
11. สันสกฤต (SANSKRIT)	12. สินธี (SINDHI)
13. ทมิฬ (TAMIL)	14. เตลูงู (TELUGU)
15. อูรดู (URDU)	

ท่านผู้อ่านจะสังเกตได้ว่า ชื่อของหลายภาษาข้างต้นนี้ เป็นชื่อเดียวกับชื่อแคว้นหรือรัฐของอินเดีย เช่น เตลูงู เบ็งกาลี ทมิฬ กุจราตี ปัญจาบี อัสสัม และกัศมีรี ทั้งนี้ก็เพราะว่าภาษาเหล่านี้ได้ชื่อจากชื่อแคว้นที่ใช้ภาษาเหล่านั้นนั่นเอง เช่น ภาษาที่ใช้พูดในแคว้นเบงกอลมีชื่อว่า เบ็งกาลี ภาษาที่ใช้พูดในแคว้นคุจราตมีชื่อว่า คุจราตี ภาษาที่ใช้พูดในแคว้นสินธ์มีชื่อว่า สินธี ฯลฯ

* การสำรวจในปี 1999 ประชากรอินเดียมีจำนวน 1000 ล้านคนแล้ว

ปราชญ์ในวิชาการด้านภาษาศาสตร์ให้ความเห็นว่าทั้ง 15 ภาษาดังกล่าวแล้วข้างต้น อยู่ในตระกูลภาษา 2 ตระกูลคือ 1. อินเดีย-อารยะ (INDO-ARYAN) และ 2. ทราวิท (DRAVID หรือ DRAVIDIAN) ทั้งนี้โดยอาศัย ข้อมูลและกฎเกณฑ์ทางวิชาภาษาศาสตร์เป็นเครื่องพิจารณา ภาษาที่จัดเข้าอยู่ในตระกูลภาษาอินเดีย-อารยะ ได้แก่ 1. ฮินดี (HINDI) 2. สินธี (SINDHI) 3. เบ็งกาลี (BENGALI) 4. มารฐี (MARATHI) 5. อูรดู (URDU) 6. กุชราตี (GUJARATI) 7. โอริยา (ORIYA) 8. ปัญจาบี (PUNJABI) 9. กัสมิรี (KASHMIRI) 10. อัสสัม (ASSAMESE) 11. สันสกฤต (SANSKRIT) ส่วนภาษาที่อยู่ในตระกูลภาษาทราวิทมี 1. ทมิฬ (TAMIL) 2. กันณาฑ (KANNADA) 3. เตลุกู (TELUGU) และ 4. มะละยาลัม (MALAYALAM)

นอกจากตระกูลภาษาใหญ่สองตระกูลที่กล่าวมาแล้ว ยังมีตระกูลภาษาอีกสองตระกูลคือ จีน-ทิเบต (SINO-TIBETAN) หรือที่มีชื่อว่า กิราต (KIRAT) ในวรรณคดีสันสกฤต และตระกูลภาษา AUSTRIC ซึ่งในวรรณคดีสันสกฤตมีชื่อว่า นิษาท (NISAD)

ตระกูลภาษาทั้ง 4 นี้ส่วนใหญ่มีถิ่นฐานอยู่ตามเนื้อที่ดังต่อไปนี้ของอินเดีย ตระกูลภาษาอินเดีย-อารยะ อยู่ในภาคเหนือ ตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันตก ภาคกลาง ตะวันออก ตระกูลภาษาทราวิทอยู่ในภาคใต้ ตระกูลภาษาจีน-ทิเบตหรือกิราตในเทือกเขาหิมาลัย และดินแดนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะในเขตที่ติดกับประเทศเนปาล ภูฐาน และรัฐสิกขิม เรื่อยไปจนถึงแคว้นอัสสัมและชายแดนประเทศพม่า ตระกูลภาษา AUSTRIC หรือนิษาทกระจัดกระจายอยู่ในป่าเขาลำเนาไพรและส่วนลึกในภาคต่าง ๆ ของประเทศอินเดีย ซึ่งขณะนี้อารยธรรมสมัยใหม่ก็ยังเข้าไปไม่ถึงได้น้อยมาก และด้วยเหตุนี้ จึงยังไม่มีมีการสำรวจและรับทราบข้อมูลอะไรกันได้อย่างจริงจัง

ประวัติศาสตร์ของตระกูลภาษาอินเดีย-อารยะ ในดินแดนอินเดีย เริ่มต้นตั้งแต่ประมาณ 4,000 ปีที่แล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ตั้งแต่เผ่าชนที่มีชื่อทางประวัติศาสตร์ว่า อารยะ (ARYAN) ได้เริ่มอพยพจากดินแดนในเอเชียกลางเข้าไปแสวงหาหลักแหล่งทำมาหากินในภาคเหนือของอินเดีย

หลักฐานของภาษาหรือคำพูดที่เก่าแก่ที่สุดของชาวอารยะได้แก่บทสวด ซึ่งมีความหมายสวดดี ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ อันมีความสำคัญยิ่งแก่การยังชีพของมนุษย์ เพราะหากปราศจากธาตุเหล่านี้แล้วไซ้ มนุษย์ก็จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ และโดยเหตุที่มีความสำคัญดังกล่าวแล้ว ชาวอารยะ จึงยกย่องให้ ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเหล่านั้นเป็นเทพเจ้าต่าง ๆ เช่น ยกย่องไฟเป็นพระอัคนิ ยกย่องน้ำเป็นพระวรุณ ยกย่องลมเป็นพระวายู ยกย่องผืนดินเป็นพระปถพี ฯลฯ

บทสวดเหล่านี้มีปริมาณเพิ่มขึ้นตามกาลเวลาที่ได้ผ่านไป ทั้งได้รับการจัดสรรเป็นหมวดหมู่ โดยแบ่งเป็น 4 หมวด มีชื่อว่า ฤค ยชุร สาม และ อถรว ทั้งหมดนี้มีชื่อว่า “เวท” ซึ่งเกิดจากรากศัพท์ “วิท” แปลว่า รู้ และนี่คือที่มาของคัมภีร์พระเวททั้ง 4 (ฤคเวท ยชุรเวท สามเวท และอถรรพเวท) ตามที่เราทราบกัน นอกจากพระเวททั้ง 4 นี้แล้ว ยังมีคัมภีร์อื่นเกิดตามเป็นบริวารอีกมากมาย เช่น คัมภีร์พราหมณะ อารัณยกะ และอุปนิษัท เป็นต้น

เนื้อหาสาระในคัมภีร์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับการถ่ายทอดด้วยการท่องจำจากปากต่อปากจากรุ่นถึงรุ่นประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 3 จึงได้มีการจารึกเป็นตัวหนังสือ และรวบรวมเป็นรูปเล่ม

ภาษาที่ปรากฏในคัมภีร์พระเวททั้ง 4 และคัมภีร์บริวารดังกล่าว มีชื่อว่า ภาษาสันสกฤตแบบพระเวท (VEDIC SANSKRIT หรือ OLD INDO-ARYAN) ซึ่งแตกต่างจากภาษาสันสกฤตแบบฉบับ (CLASSICAL SANSKRIT) ภาษาสันสกฤตแบบฉบับก็คือ ภาษาสันสกฤตที่ใช้จนาวรรณกรรม เช่น รามายณะ มหาภารตะ ศกุนตลา รามวงศ์ กุมารสมภพ หิโตปเทศ กามสูตร ฯลฯ)

ชาวอารยะที่เร่ร่อนเข้าไปแสวงหาถิ่นฐานทำมาหากินในอินเดียภาคตะวันตกเฉียงเหนือและภาคเหนือดังกล่าวแล้วข้างต้น ต่อมาในช่วงเวลานับได้เป็นพันปีได้ขยายจำนวนและเผ่าธิพลลงไปตามที่ราบลุ่มทางทิศใต้ ทิศตะวันตก และทิศตะวันออกของอินเดีย และได้ผสมผสานกับเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เหล่านั้นมาก่อน โดยที่ความเจริญทั้งในด้านรูปธรรมและนามธรรมที่ชาวอารยะได้นำติดตัวมาด้วยอยู่ในระดับสูงกว่าความเจริญของชนพื้นเมือง ชนพื้นเมืองจึงได้รับเอาความเจริญของชาวอารยะมาใช้ในชีวิตของตนแทบจะทุกวิถีทาง ผลก็คือ ภาษา ลัทธิความเชื่อถือ ฯลฯ ของชาวอารยะได้หยั่งรากลึกจนกลายเป็นอารยธรรมและวัฒนธรรมของอินเดียโดยทั่วไป

วัตถุประสงค์ของบทความชิ้นนี้ ว่าด้วยเรื่องภาษาในประเทศอินเดีย เพราะฉะนั้นจึงจะขอพูดถึงเรื่องภาษาเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นเช่น ศาสนา วัฒนธรรม ฯลฯ หากมีโอกาสจะได้ประมวลและเรียบเรียงมาเสนอท่านผู้อ่านที่สนใจต่อไป

กาลเวลาและธาตุมูลประจำท้องถิ่นได้ทำให้ภาษาสันสกฤตแบบพระเวท (VEDIC SANSKRIT หรือ OLD INDO-ARYAN) เปลี่ยนแปลงไปทั้งในรูปแบบ ชุ่มเสียง และถ้อยคำ วิวัฒนาการเช่นนี้ในภาษาสันสกฤตตั้งแต่ยุคพระเวทจนถึงภาษาอินเดียในปัจจุบัน เกิดขึ้นในช่วงเวลาอันยาวนานไม่น้อยกว่า 4,000 ปี มีขั้นตอนและชื่อตามคำนิยามของนักภาษาศาสตร์ดังต่อไปนี้ :-

1. ภาษาสันสกฤตแบบพระเวท (VEDIC SANSKRIT หรือ OLD INDO-ARYAN) ตั้งแต่ปีที่ 2000 ถึงปีที่ 600 ก่อนคริสต์ศักราช

2. ภาษาปรากฤต หรือภาษาอินเดีย-อารยะ ยุคกลาง (MIDDLE INDO-ARYAN) ตั้งแต่ปีที่ 600 ก่อนคริสต์ศักราชจนถึงปีคริสต์ศักราช 600 คำว่า ปรากฤต เกิดจากคำว่า “ปรกฤติ” ซึ่งแปลว่า “ธรรมชาติ” เพราะฉะนั้น “ปรากฤต” จึงแปลว่า ซึ่งเกิดหรือที่เกิดจากธรรมชาติ ในที่นี้หมายถึงภาษาสันสกฤตแบบพระเวทที่ได้วิวัฒนาการพัฒนาเป็นภาษาใหม่ มีชื่อเรียกรวม ๆ ว่าภาษาปรากฤต ทั้งนี้เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ

ภาษาบาลีหรือมาคธี หรือมคธภาษาของชาวพุทธแบบเถรวาทก็เป็นภาษาปรากฤตแขนงหนึ่ง

ศาสนาจีนหรือไชนะ (JAINISM) ซึ่งเป็นศาสนาร่วมสมัยกับพระพุทธศาสนาที่ใช้ภาษาปรากฤตแขนงหนึ่งมีชื่อว่า อรุณ มาคธี เป็นภาษาบันทึกคำสอนของตน

สมควรจะกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า ในช่วงเวลาแห่งการค้นแปรรูปของภาษาสันสกฤตแบบพระเวทเป็นภาษาปรากฏหลายรูปแบบดังกล่าวมาแล้วนั้น พราหมณาจารย์ซึ่งเป็นผู้พิทักษ์รักษาและสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งปรากฏอยู่ในคัมภีร์พระเวท เล็งเห็นว่าจะเกิดการสับสนและปะปนขึ้นระหว่างภาษาสันสกฤตแบบพระเวทกับภาษาสันสกฤตที่ได้แปรรูปไปเป็นภาษาปรากฏ จึงได้จัดการวางรูปแบบของภาษาสันสกฤตเดิมให้รัดกุมและเป็นแบบฉบับยิ่งขึ้น ผลก็คือได้เกิดภาษาสันสกฤตแบบฉบับ (CLASSICAL SANSKRIT) ขึ้น ซึ่งมีอายุสืบทอดมาจนถึงยุคปัจจุบัน และยังเป็นภาษาที่ศึกษากันอยู่ในมหาวิทยาลัยทั่วโลก รวมทั้งในประเทศไทยด้วย (ภาษาสันสกฤตแบบฉบับนี้เองที่มีบทบาทในภาษาไทยจนได้กลายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งอันภาษาไทยจะขาดเสียมิได้)

(คำว่า “สันสกฤต” เกิดจากรากศัพท์ “ส+สฤ” ซึ่งแปลว่า ทำให้รัดกุมขึ้น ดิจขึ้น มีระเบียบขึ้น ซึ่งในกรณีนี้ใช้เป็นชื่อและหมายถึงภาษาพระเวทที่ได้รับการจัดให้มีระเบียบรัดกุมดีขึ้น)

3. ภาษาอปภรณ (APABHRAMSA) คริสต์ศักราชที่ 600 ถึงคริสต์ศักราชที่ 1000 ในช่วงเวลา 400 ปีนี้ภาษาปรากฏได้ค้นแปรรูปไปอีก ซึ่งเมื่อถึงขั้นนี้มีชื่อว่าภาษาอปภรณ แปลว่า ที่ค้นแปรรูปหรือเปลี่ยนรูปไป ภาษาอปภรณมีหลายรูปแบบตามถิ่นที่ใช้ และภาษาอปภรณนี้เองเป็นที่มาของภาษาอินเดียที่ใช้กันในปัจจุบัน (ยกเว้นสันสกฤต ทมิฬ กัณณาท เตลุกู และมะละยาฬัม)

4. ภาษาอินเดีย-อารยะใหม่ (NEW INDO-ARYAN) เริ่มตั้งแต่คริสต์ศักราชที่ 1000 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ อัสสัม เบ็งกาลี กุชราตี ฮินดี กัศมีรี มราฐี โอริยา ปัญจาบี สินธี และอูรดู ตามที่กล่าวมาแล้ว

ระหว่างที่ภาษาสันสกฤตแบบพระเวทได้วิวัฒนาการมาจนกลายเป็นภาษาอินเดียอารยะใหม่ดังที่ได้พรรณนามาแล้วนี้ กลุ่มภาษาทราวิท (DRAVIDIAN) ใหญ่ 4 ภาษาทางภาคใต้ของอินเดีย มี ทมิฬ กัณณาท เตลุกู และมะละยาฬัม เป็นหลัก ก็ได้วิวัฒนาการด้วยเช่นเดียวกัน กลุ่มภาษาทราวิท มีภาษาทมิฬเป็นพี่ชายและมีความสำคัญเป็นอันดับที่สองรองลงมาจากกลุ่มภาษาอินเดีย-อารยะ แม้ว่ากลุ่มภาษาทราวิทจะมีลักษณะเป็นของตนเอง ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มภาษาอินเดีย-อารยะ แต่กลุ่มภาษาทราวิทก็ได้รับอิทธิพลเป็นอย่างมากจากภาษาสันสกฤต เพราะสันสกฤตเป็นภาษาของศาสนาที่เข้าไปครอบงำจิตใจของประชาชนในอินเดียได้อย่างแนบแน่น ศาสนาที่ว่ามานี้ก็คือศาสนาพราหมณ์หรือที่มีชื่อแพร่หลายว่าศาสนาฮินดู

ชาวทราวิทมีประวัติความเป็นมาในอินเดียเก่าแก่และยาวนานยิ่งเสียดังชาวอินเดีย-อารยะที่ร่อนเร่พเนจรเข้าไปตั้งรกรากในอินเดียตามที่ได้พรรณนามาแล้ว ทมิฬซึ่งเป็นภาษาหนึ่งของชาวทราวิท มีวรรณกรรมที่มีอายุยืนนานไม่น้อยกว่า 2000 ปี ในเรื่องของศาสนาหรือความเชื่อถือ ลัทธิบูชาศิวลิงค์ (ปลัดขิก) ก็เชื่อกันว่าเดิมทีเป็นของชาวทราวิท แต่ต่อมาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูอย่างแยกไม่ออก กล่าวโดยสรุปก็คือ ชาวทราวิทเป็นเชื้อชาติที่บรรลูลัทธิธรรมและวัฒนธรรมสูงส่งมาแต่อดีต อารยธรรมและวัฒนธรรมของชาวทราวิทมีผลกระทบต่อชาวอินเดีย-อารยะ เช่นเดียวกับที่อารยธรรมและวัฒนธรรมของชาวอารยะ มีผลกระทบต่อชาวทราวิท และทั้งสองได้ผสมกลมกลืนกันเป็นอย่างดี

อิสลามในรูปกำลังทางทหารได้แผ่ขยายเข้าไปในอินเดีย ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 10 และได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายในอินเดีย โดยเฉพาะในภาคเหนือ อิสลามในรูปกำลังทางศาสนาได้เข้าไปในอินเดียก่อนหน้านี้ประมาณ 300 ปี หลังจากมีฐานอำนาจทางการเมืองมั่นคงแล้ว วัฒนธรรมอิสลามได้มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวิถีชีวิตของชาวอินเดีย ภาษาอาหรับและเปอร์เซีย(อิหร่าน) ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในราชสำนักของกษัตริย์มุสลิมได้รับความนิยมเล่าเรียนกันอย่างแพร่หลาย มีการใช้อักษรอาหรับในหนังสือราชการ และมีภาษาใหม่เกิดขึ้นซึ่งมีชื่อว่า อูรดู ภาษาอูรดูใช้อักษรอาหรับเขียนและประกอบด้วยศัพท์แสงที่มาจากภาษาอาหรับ-เปอร์เซียเป็นหลัก อินดุสตานีเป็นอีกชื่อหนึ่งของภาษาอูรดู ทั้งอูรดูและอินดุสตานีเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในเขตแคว้นซึ่งปกครองโดยกษัตริย์มุสลิม แม้ในปัจจุบันภาษาอูรดูหรืออินดุสตานีก็ใช้กันทั่วไปโดยเฉพาะในอินเดียภาคเหนือและภาคกลาง ได้มีการนำศัพท์จากภาษาอาหรับ-เปอร์เซียไปใช้ในภาษาอินเดีย-อารยะเป็นจำนวนมาก ภาษาฮินดี อูรดู และอินดุสตานีไม่มีอะไรแตกต่างกันในโครงสร้างของภาษา ความแตกต่างอยู่ที่ฮินดีใช้อักษรเทวนาครี (มี ก ข ค ง ง เช่นเดียวกับภาษาไทย) เขียนจากซ้ายไปขวา ใช้ศัพท์สันสกฤตเป็นหลัก ส่วนภาษาอูรดูเขียนด้วยอักษรอาหรับ จากขวาไปซ้าย และใช้ศัพท์จากภาษาอาหรับ-เปอร์เซียเป็นหลัก

โดยที่ภาษาฮินดีมีคนพูดได้เป็นจำนวนมาก กล่าวคือประชาชนถึง 7 รัฐ คือ อุตตรประเทศ หาระยาณา ลิกขิม หิมาจัลประเทศ พินาร์ มัธยประเทศ และ ราชสถานใช้ภาษานี้สื่อสารกันได้ หลังจากได้รับเอกราชแล้ว รัฐบาลอินเดียจึงมีมติให้ใช้ภาษาฮินดีเป็นภาษาราชการ (OFFICIAL LANGUAGE) และส่งเสริมให้ประชาชนอินเดียทั่วประเทศเรียนภาษาฮินดี สำหรับภาษาอังกฤษซึ่งเข้าไปแพร่หลายในประเทศอินเดียพร้อมกับอิทธิพลทางการเมืองของประเทศอังกฤษ โดยเริ่มตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 18 นั้น ในปัจจุบันก็ยังใช้กันอยู่ แม้ว่าส่วนใหญ่จะอยู่ในแวดวงของผู้ที่มีการศึกษา อินเดียยังให้ความสำคัญแก่ภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาสากล ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษากลางที่ชาวอินเดียจากภาคต่าง ๆ ใช้สื่อสารกัน ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงก็ยังใช้ภาษาอังกฤษกันโดยทั่วไป

เท่าที่ได้พรรณามาแล้ว จะเห็นได้ว่าอินเดียมีกลุ่มภาษาใหญ่อยู่สองกลุ่ม คือ กลุ่มภาษาอินเดีย-อารยะ กับกลุ่มภาษาทราวิฑ กลุ่มภาษาอินเดีย-อารยะ มีภาษาสันสกฤตเป็นรากเหง้า ส่วนกลุ่มภาษาทราวิฑมีภาษาทมิฬเป็นแม่บท ดังนั้น ผู้ที่รู้ภาษาสันสกฤตย่อมจะศึกษาภาษาอินเดีย-อารยะใหม่ทั้ง 10 ภาษา ที่กล่าวมาแล้วได้โดยไม่ยากนัก และผู้ที่รู้ภาษาทมิฬก็ย่อมจะศึกษาภาษาเตลูกู กัณณาท และ มะละยาลัม ซึ่งอยู่ในกลุ่มภาษาทราวิฑได้โดยไม่ยากเช่นกัน